

**Проголошення
Українських
Націоналістів
Державників**

Проголошення Українських Націоналістів Державників.

Задовольняючи бажання пребагатьох наших прихильників, випустили ми світогляд Українських Націоналістів Державників.

Причини фінансового характеру не дозволяють нам використати великий матеріал У. Н. Д. на актуальні теми дня, недавнього минулого, а, головню, майбутнього, в яким велика роля української еміграції, як що вона буде підготовлена на те, — безсумнівна.

Не переоцінюємо значіння української еміграції, але рішуче непогоджуємося з дефетистами та пораженцями, що вважають її занадто кволою, аби могла відіграти якусь позитивну ролю в історичних подіях, напередодні яких стоїмо.

Передовсім відкидаємо легенду, що Укряїнець є твір індивідуалістичний. Ціла наша історія свідчить про його груповість. Свідома чи підсвідома національна солідарність українська заховала нам аж до цього часу всі прикмети сильної, чистої та живучої Р а с и. Підвердження груповости знаходимо і на еміграції, де, переважно бувші військові українці, витворили стільки, часом зайвих організацій, що є вже на часі, для добра справи, їх у більшости зліквідувати.

Українська справа є занадто актуальна в світовій політиці. Вона вимагає концентрації, напрудження та динамічності української маси. Тому шкода кожної позитивно-творчої української сили, що втрачується в численних безвартісних, партикулярних організаціях.

Особливо це стосується до так зв. „аполітичних“ організацій (крім чисто корпоративних). Чи ж може чисто політична

еміграція, що з політичних причин збройно була примушена залишити рідну землю, яку світові політичні події женуть до майбутньої політичної діяльності, прикриватися аполітичністю?

Чи ж може напр. український вояк твердити, що він є лише фаховим вояком, що йому не залежить на державній формі? Коли б це було так, то навіщо тоді покидалася Радянська Україна, яка формально існує в ССРСР як одна зі складових частин Радянської Федерації. Очевидно, що нам, як Салязарові, Франкові, Гітлерові, Мусолініму й цілому ряду інших реформаторів, не вистарчить своя Держава в тій формі, як її накидують міжнародні жидомасонські спекулянти. Расова гордість та честь народу примусила всіх названих реформаторів збройною боротьбою скинути інтернаціональну жидівську облуду, для створення національних держав зі своєю державно-суспільною структурою та соціальною справедливістю.

Коли в рішучі моменти збройної боротьби наші „славні“ Шевченківці, Дорошенківці й т. д. проголошували свій нейтралітет, вважаючи тодішню боротьбу боротьбою державних режимів, влада українська та й ціла Україна програла, бо не знайшла переконуючих слів чи програму, за щоб ці війська йшли до бою.

Не маємо своєї армії. Армія буде творитися. Нашим завданням є створити кадри військових, якіб могли виховати та усвідомити вояка, за яку Україну він має битися. Майбутня війна буде війною тоталітарною. Участь братимуть у ній не касти і не певні кадри, лише цілий народ. Тому створення кадрів свідомих державної тоталітарности, народньої спільноти, ось найреальніше завдання військової еміграції, щоб вона не була відтерта від народнього пня.

Без цього усвідомлення не виграв би війни „повстанець“ Франко проти урядового Міяхи, як не виграли б усі інші сучасні реформатори.

Здається нам, що аполітичність наших вояків зі своїм: „наша хата з краю“, є знову вичикуванням, чия візьме!

Нормальним зявищем було б, наколиб українська військова еміграція перебрала на себе цю органічну роль, яку завдяки своїй „фаховості“ та вірності традиціям мимоволі передала т. зв. націоналістам.

Занедбана старшою та середньою генерацією, позбавлена безпосереднього ознайомлення з традиціями минулої боротьби від учасників її, еміграційна молодь зі святим надхненням національним та призириством до своїх старших товаришів, що виз-

вольну боротьбу вели. Молодь підпадає під провід п.п. П. Макаренка, Галагана та їм подібних осіб, проробивших бігом останніх літ цілий ряд політичних орієнтацій, не виключаючи навіть большевицької. Тому т. зв. націоналізм за кордоном виявився безпрограмовим та протидержавницьким.

Події на Карпатській Україні, пописані в Гетьманському комунікаті, й той величезний матеріал, що нагромаджується в нас, свідчить, що т. зв. націоналісти спіють під своїм проводом до націоналістичного большевизму. Створення ЧЕКА, антидержавницька та антиукраїнська політика з биттям і тортурами расово своїх, неповинних людей, є поважливим мементом для майбутнього.

Коли на зборах представників української еміграції 8. I. 1939 в Празі „вожд“ П. Макаренко мов несамовитий загроджував усім українцям, що не приєднаються до них, розторощенням черепів, зубів, концентраційними таборами й т. п., думалося нам, що це робиться в стані афекту, не вірилося, що це є пропрацьований систем, як пізніше на ділі виявилось на Карпатській Україні.

Тоді вже пригадалося, що п. П. Макаренко старий руйник і що своїмиж співробітниками був пійманий у співпраці з большевиками, яку вів через ростовського доцента Невського.

За кордоном співпрацював у большевицькій газеті „Наканунъ“, яку, після признання „невозвращенца“ дипломата Дмитрієвського, вів московський чекіст та в якій П. Макаренко 20. IV. 1922 р. ч. 57 закликав козаків повертатися до дому, обіцяючи повну амнестію. Тисячі козаків повірило, повернулося й було постріляно у застінках Чека або згнило в політизоляторах Москви.

П. Макаренко вів марксо-комуністичну пропаганду та вбивав у козацьких серцях волю до боротьби з комінтерном.

На еміграції П. Макаренко не приголошується відразу до Української еміграції, бо йому вигідніше працювати з російськими есерами Земгора (1921—1924).

Яко соборника П. Макаренка характеризує присяга у ч. 178—179 „Вільного Козацтва“ де він: „Закликаючи Бога Єдиного, вірю та обіцяю життя своє покласти за воскресення та щастя козацтва . . . ставлючи конечною ціллю відбудову держави нашої Козакії“. М. ще в 1937 приймає участь у В. К.

Некультурний та брутальний П. Макаренко часто загроджує своїм противникам терором та забиттям, за що в 1937 році був

покараний чеським карним судом в Празі NT XIV, 1639—35. (К. Є. ч. 7, 1939).

П. Макаренко не заслуговує на те, щоб ми зупинялись на дальших його вчинках, бо це є річ суду майбутньої Української Держави, що має судити не лише його, але також і його „сотоварища“ „вождя“ М. Галаґана.

Підозрілий „русский“ революціонер, у жидівським оточенню. „Характерник“, бо де не зявиться, там все провалюється. Чомусь московська охранка не може дати собі ради з ним. Навіть до-слуговується мундура та шпаги „чиновника особих порученій“ у губернатора. Відомства, що як і охранка підлягає міністерству внутрішних справ.

Поминаючи цілий ряд інших скандальних річей „вождя“ вже на еміграції, хочемо тільки зупинитися на діяльності „вождя“, яко державного зрадника.

Бо як інакше дасться кваліфікувати чин п. посла У. Н. Р. в Будапешті 1919 року, в той час, коли українська армія кровавилася проти большевиків та білогвардейців, а п. „вождь“ з ренегатом Винниченком, жидом Бела Куном та жидом Раковським пактував та власноручно писав провкти створення Союзу Соціалістичних Радянських республік: Москви, України, Мадярщини.

„Мої спомини“ писав п. Галаґан у 1930 р. Тоді це мабуть було вигідно для нього перед чехами.

Що можуть ці типи дати українському молодому поколінню, що в своїй більшості України ані не бачило, що лише мріє про те, аби в разі потреби на вівтар Батьківщини віддати своє молоде життя.

Чи не є Ваш святий обовязок, п.п. військові, постаратися, щоб до цієї жертви молодь була приготовлена? Щоб не повторювалися Крути та Хуст, лише Конотоп та Жовті Води!;

Стоїмо на расовому принципі! Це зобовязує нас, Українців, припинити якнайрішучіше провокацію націоналістичних „вождів“ поділу української еміграції на громадян різних категорій, більше або менше вартісних. Припинити цю провокативну роботу й перед німецькими урядами, яка характеризує Українців тільки з негативного боку.

Расова гідність зобовязує нас вирішити наші українські справи між собою. Ми знаємо ліпше, що наш соціалізм не був інтернаціонального значіння. Існував він скорше яко українська конкуренційна, паралізуюча форма проти московського або польського соціалізму, що зачинав прищеплюватися на українському

грунті. Знаємо, що наші соціалісти і демократи могли вмирати за національну справу. Знаємо, що не П. Макаренка й не Га-лаґана, лише бувш. соціаліста, в дійсності українського націоналіста, С. Петлюру бестіяльно убиває міжнародній жидівський кагал у Парижі.

Чи не характерно, що Союз Визволення України складається зі соціалістів та творить початки регулярної української армії: синю та сіру дивізії. Не є нашим завданням перечисляти все, щоб характеризувало націоналістично наших бувш. соціалістів. Знаємо ми самі найліпше, хто з них „напаскудив“ і через те самі найліпше дамо з ними раду й без чужої допомоги.

Осуджуємо дикунство „націоналістів“ супроти старшого громадянства. Духові цінності ними створені, що творяться й будуть творитися — безмірні. Навіть за тяжких емігрантських умов вони, як і за царських часів, продовжують бути носіями органічної расової української духовости.

Їхні літа врешті не дозволяють фізично приймати участь в активній дальшій боротьбі за українську державність. Заховаємо йому, нашому старшому громадянству, принаймні нашу вдячність та займемо їхні місця!

Маса національної молоді в нас, як і всюди інде, є плястичним матеріалом і залежатиме лише на вождах, аби вправили її до форм, відповідаючих українському змістові.

У. Н. Д. проголошує, що ніколи не погодиться з особами та тактикою т. зв. націоналістичних вождів, бо крім згаданої коротенької деструктивної ролі ці „вожді“ націоналістів також занадто проросли жидівським салом і цілий цей рух потребує чистки. Попереджуємо, що кожний терор з боку „вождів“ над українцями буде нами в рішучий спосіб зліквідований! Сили на це та ще якої маємо досить!

Наприкінці мусимо зясувати наше становище до гетьманців. Займаємо до них зичливу позицію, поки вони держаться українських державницьких тенденцій. Хоч для більшої ясности не було б зайвим гетьманству показати нарешті, якими міжнародніми силами воно хоче перевести свою земельну політику з 1918 року проти українського селянства? Друга справа, що чекає на пояснення, це докладніше освітлення „конституційної монархії“, порушеної проф. Андрієвським, після якої все так переплуталося. На підставі її гетьмана вибирають полковники, а полковників призначає гетьман. Передовсім цікаво знати, які це полковники будуть гетьмана вибирати, а яких полковників гетьман призначатиме, бо після ляпідарного виразу п. проф. Андрієвського треба мати форму (горщик), потім цибулю, буряк,

капусту й т. д., аби задалегідь знати, який борщ з цього вийде. Отже здається нам, що цим буряком, мясом, капустою й т. д. все ж таки має бути українська народня спільнота, яко ідеал функціонального солідаризму, що підтвердить тоталітарно-корпоративну або монархічну форму (горщок) Держави. (Розуміється при умові, що буде добрий кухар) Відкликання ж на традиції українського монархізму та гетьманату, яко на історично оправдані, є зайве, бо якби вони засвідчилися, то квестії української державности б тепер не існувало. Видко, що не засвідчилися!

Закиди, що тоталізм та народня спільнота (корпоратизм) форми молоді, не зовсім освідчені та чужі українській істоті — не є на місці. Історичний факт, що іотські суспільно-держзвницькі форми, прищеплені нашим прапредкам на початках історичної державности України, так добре прийалися в Київській Державі, що створили з неї одну з наймогутніших держав світа.

Українці ще ніколи не дали державних мужів типу світових реформаторів. Тому без огляду на часом сумнівний український традиціоналізм мусимо позичити від німецького народу все те, що під проводом великого Канцлера та Вождя Адольфа Гітлера — в нього освідчилося. Бо першим завданням усіх сьгоднішних великих реформаторів є перевихова свого народу. Отже і ми не можемо спиратися на питомі українські традиції та все по чумацькому способу їздити на волах у той час, коли цілий світ користає з винаходу людського генія — літаків.

Закликаємо всіх Українців на еміграції сущих не піддаватися бундючним та беззмістовним гаслам націоналістичних „вождів“. Бо лише організована вперта праця може нас вивести на шлях конструктивної державницької ролі в майбутньому.

Р. С. До зауваження у „Пробоем“ „героя“ Карпатської України Дра Росохи про Іванів, що пробудилися під плащиком У. Н. Д., то відповідаємо, що п. Росоха ще без штанів бігав, коли ці Івани мали вже за собою заслання, Крути, Львів, Зимовий похід, Базар то що.

Зрозуміло, що якби не ідіотизм панів „главковерхів“ типу Росохи, то ці Івани показали б себе мабуть і під Хустом, як це й було в дійсності з деякими Іванами, бувш. старшинами та підстаршинами Української Армії на К. Укр. Бо тільки вони і спромоглися на організований збройний опір окупантам.

Всі ж ці „главковерхи“ Росохи—Рогачі і т. д. воювали, але... язиком.